

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 27.

Elleve Session.

26de Møde.

Lørdagen den 28de Januar.

(Fortsat.)

F. Nielsen (fortsat): Det forekommer mig at være en særdeles vigtig Pligt for dette Thing at hæmme en videre Fremstriden i denne Retning og at sørge for, at de, der bidrage langt Mere til alle Fornødenheder, ogsaa faae en noget høiere Stemme med Hensyn til Afgjørelsen af, hvortil Pengene skulle bruges. Men med Hensyn til Vigningen at sige, at de, der bidrage Mindst, formedelst deres store Masse skulle have en afgjørende Bestemmelse af, hvormegit de høiest Beskattede skulle give, og hvortil det skal anvendes, det forekommer mig i høi Grad at være farligt. Det vilde særdeles glæde mig, om den meget ærede Minister kunde og vilde opfatte Sagen paa den Maade, at han betragtede den Bestræbelse, der her i Thinget bliver gjort for at bringe Lovforslaget tilbage til dets oprindelige Skikkelse, som en Understøttelse, han vilde benytte; men selv om han troede sig saaledes bunden, at han ikke vilde det, saa bør vi ikke desto mindre bestræbe os for at gjøre Vort dertil. Ogsaa jeg formener da, at Landstinget bør tage Sagen under den alleromhyggeligste Overveielse, og at det vilde være det Rigtigste, at et Udvalg kunde blive nedsat, som da, hvis det fandt det rigtigst, kunde indhente saadanne statistiske Oplysninger, der endnu klarere kunde gjøres, hvor stor en Fare Rjøbstaerne vilde

blive udsatte for, naar Lovforslaget, som det nu er, gif igjennem.

Indenrigsministeren: Derksom en Minister var Herre over, i hvilken Skikkelse de Lovforslag, som han indbragte, skulde udgaae fra den lovgivende Magts Haand, vilde vist neppe nogen Lov være udkommen i den Skikkelse, hvori den er udkommen. Jeg troer, at det er Kongen og Rigsdagen i Forening, der bestemmer, hvilken Skikkelse en Lov skal have, og naar et Lovudkast er behandlet af Rigsdagen, saa er det Ministeren, der har at til- eller fravaade Kongen, at det skal blive til Lov, men anderledes seer jeg virkelig ikke, at denne Sag staaer. Jeg seer ikke, at Regjeringen nu er bunden paa nogen Maade ligeoverfor det Spørgsmaal, hvorvidt den, naar Udcastet har gjenne-gaaet den grundlovmæssige Behandling, vil tilraade Hs. Majestæt at vedtage Loven i den Skikkelse, hvori den da foreligger eller ikke. Denne Sag har været behandlet 4 Gange i det andet Thing og har der gjenne-gaaet to Udvalg, medens jeg ikke tidligere har havt den Ære at forhandle Sagen med dette Thing. Det vil maaskee derfor til-lades mig, at ogsaa jeg gaaer tilbage til Sagens historiske Oprindelse, og jeg vil bede Thinget følge mig paa den Vej, ad hvilken Udcastet er kommen til at faae den Skikkelse, det nu har. Da Grundlovens § 96 gav Communerne Tilfagn om en større Selvstændighed og da saavel Kjøbenhavns Commune som Landcommunerne gjorde et bethdeligt Fremstridt til Opfyldelsen af det Tilfagn, der var givet ved